

УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОПЕРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Вітюк Д.С. – ст. 4-го курсу, гр. ЕППвн-31

Науковий керівник – к.е.н., старший викладач Дончак Л.Г.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Швидкоплинні зміни ринкової економіки, зокрема, економічна нестабільність внаслідок кризових явищ, що спричинила збільшення рівня інфляції в країні, зменшення попиту на продукцію, погіршення дієвості податкової, фінансово-кредитної, законодавчої політики тощо, вимагають адекватного та гнучкого реагування господарюючих суб'єктів на вплив зовнішнього та внутрішнього середовища шляхом пошуку нових форм, методів господарювання, спрямованих на підвищення результативності їх діяльності. Виходячи з цього, об'єктивною необхідністю є удосконалення організації операційної діяльності підприємства.

На думку Белінського П.І., операційна діяльність – це діяльність, що приносить дохід підприємству і не є інвестиційною чи фінансовою діяльністю [1]. Також заслуговує уваги погляд Василенка В.О., який

розглядає операційну діяльність як один із основних видів діяльності підприємства, з метою реалізації якої вона створена [2].

Отже, операційна діяльність – становить собою діяльність, що справджується в межах операційної системи маючи на меті утворення будь-якої користності при трансформації входів у виходи. Іншими словами, це – основна діяльність підприємства, що пов'язана з реалізацією та виробництвом продукції, та забезпечує більшу частину доходу і являється головною метою для створення підприємства.

Удосконалення організації операційної діяльності передбачає насамперед процес послідовності поетапної реалізації певних обґрунтованих заходів, спрямованих на удосконалення організації діяльності підприємства (рис. 1).

Рис. 1. Процес удосконалення організації операційної діяльності на підприємстві

Така схема відображає реалізацію чітко визначених етапів, що дасть можливість керівництву підприємства здійснювати організацію операційної діяльності. Першим етапом процесу удосконалення є виявлення наявних проблем, що ґрунтується на визначенні та детальній характеристиці слабких позицій діяльності підприємства, зокрема, надмірна централізація діяльності структурних підрозділів, застарілість та необґрунтованість нормативної бази, низький рівень планування та матеріальної

відповідальності підрозділів, неефективна організація обліку, відсутність належної системи стимулювання тощо. Ці та чимало інших недоліків роботи підрозділів дозволяють розробити заходи для їх усунення.

При розробці заходів для усунення виявлених проблем важливо пам'ятати про аналіз наявності необхідних, як фінансових, так і трудових ресурсів. Основні заходи, які повинні бути спрямовані на удосконалення організації операційної діяльності, доцільно розробляти, виходячи з таких напрямів:

Такий підхід повинен бути націлений на покращення роботи як підрозділів, так і підприємства в цілому, а також на пристосування до умов постійних зовнішніх змін, які вагомо впливають на досягнення максимального результату.

1. Організаційні аспекти покращення внутрішніх економічних відносин на підприємстві. Реалізація даного напрямку передбачає вибір та обґрунтування ефективної структури організації операційної

діяльності підприємства, шляхом підвищення рівня децентралізації підрозділів.

2. Підвищення ефективності основних економічних важелів підприємства ґрунтується на розробці комплексу пропозицій та рекомендацій, що сприяють підвищенню ефективності: нормування, планування, обліку та контролю, підведення підсумків, стимулювання та матеріальної відповідальності.

Література

1. Волков Д.П. Алгоритм аналізу операційної діяльності в умовах стратегічного розвитку підприємства / Д.П. Волков // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Роль і місце бухгалтерського обліку, контролю й аналізу в розвитку економічної науки та практики». – К.:КНЕУ: ФПБАУ, 2010. – С. 250-252.

2. Гонтарева І. В. Вплив своєчасності відтворювальних процесів на системну ефективність розвитку підприємства / І. В. Гонтарева // Актуальні проблеми економіки. – 2011. – №2(116). – С. 69–76.

УДК 658.589

СИЛІКОНОВА ДОЛИНА США ЯК ПРИКЛАД ПЕРСПЕКТИВ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ УКРАЇНИ

Українець М., Собчук М. – ст. 3-го курсу, гр. ЕППвн-31

Бойківська Г. М. – к.е.н., доцент кафедри ЕПіК;

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Наукові парки втілюють сьогодні пошукові містобудівні ідеї, стимулюють містобудівний розвиток регіонів, стають візиткою країн та сприяють їх економічному розвитку. На сьогоднішній день сформулювалася модель розвитку Наукового парку – американська (США, Великобританія). Одним з перших наукових парків у світі була Кремнієва долина (Силіконова долина, англ. Silicon Valley). Силіконова долина – економічна велика міська агломерація, в якій зосереджено більше половини технічного і наукового потенціалу в галузі електронної промисловості США. Вона знаходиться на каліфорнійській території півострова Сан-Франциско і простягнулася з заходу на схід. Назва цього технополісу походить від використання кремнію як напівпровідника при виробництві мікропроцесорів. Латинська назва кремнію – силіційум (Si), звідси і назва «Силіконова Долина» [1].

Силіконова долина США є третім за рахунком технологічним вогнищем Америки за кількістю співробітників, що працюють у сфері ІТ-технологій. Більше трьох тисяч основних центрів, корпорацій, стартапів, інноваційних компаній зосереджено в цій галузі. Вони займаються створенням програмного високотехнологічного забезпечення, мікросхем, біотехнологій, пристроїв мобільного зв'язку та ін. Інтенсивний розвиток електронних та інформаційних технологій в цьому місці пов'язано з фінансуванням та інвестуванням початківців компаній, близьким розташуванням великих міст і колективною роботою передових американських університетів.

Силіконова долина почала свій історичний шлях у 1951 році [2]. У той час Терман Фред для залучення фінансів з метою стрімкого розвитку досліджень у галузі високих технологій почав здавати земельні ділянки в оренду на 8000 акрах землі. За оригінальним заповітом Леланда Стенфорда було заборонено продаж цієї землі, але не було нічого, щоб запобігти її здачу в оренду. Виявилось, що задача в

довгострокову оренду була настільки ж приваблива для промисловості, як і право власності. Основними причинами створення Силіконової долини є: значна кількість підприємців та потенційних донорів (Каліфорнія ж найбагатший штат); потужний університет (Стенфордський) та велика кількість інженерів; приємний теплий клімат.

Силіконова долина зобов'язана своїй назві новим структурним підрозділом, таким, як Philips Semiconductors, Intel, AMD, National Semiconductors. Водночас керівництво університету започаткувало соціальні програми для студентів, аби запобігти постійному відтоку кадрів з новоствореного офісного парку. Головна мета Силіконової долини – створювати технології й нав'язувати їх усьому світу. В економічній конкуренції сьогодні виграють ті країни, які забезпечують умови для наукових досліджень і їх впровадження у виробництво. Першим прикладом взаємодії науки й виробництва є Силіконова долина – «мозковий центр США». Технології та продукція Силіконової долини за короткий термін змінили світ, а сама вона стала зразком для наслідування для багатьох країн у створенні наукових і технічних парків: Великобританія, Франція, Китай, Індія, Тайвань, Японія та ін.

У Силіконовій долині працюють фахівці в галузі мікроелектроніки, нанотехнологій, комп'ютерної техніки, інформаційних систем, біології тощо, перебувають найбільші відомі в усьому світі компанії: Apple, CiscoSystems, eBay, Google, Hewlett Packard, Intel, Microsoft, Sun Microsystems, Yahoo! та ін [3].

Створення Силіконової долини було ризиковим експериментом для свого часу, однак цивілізація вже мала потребу в ривку вперед. Успіх Силіконової долини полягає в тому, що діяльність провідних науковців мала серйозну фінансову підтримку з боку держави і приватних осіб. Крім того, дослідники феномену Силіконової долини називають такі